

Marianne Thoyermer - Transcending the Canvas

In the 'I want to break free' music video (1984), Queen band members parodied the life of an ordinary housewife and also her escapist dream world.

In Europe the pastiche was appreciated, but in the United States it cost them some fans. The stark contradiction between the pastel-tinted domestic life versus indulgence in darker tones, and wallowing in a make-believe world of excess without responsibilities, was intentionally exaggerated. Letting loose, upturning fixed patterns in a carnivalesque way - it's something that would appeal to Marianne Thoyermer (1987, Halle (Saale), Germany), in spirit and in execution.

Coming undone

To return for a moment to the stereotype of the homemaker of yesteryear - say, that of the 1970s: apart from the execution of domestic chores (recall Freddie Mercury with upright vacuum cleaner), there was time for hobbies like embroidery and crochet (based on patterns of numbers/symbols). The ready-made kits with gridded supports (mesh), hooks/needles, and precisely the right amount of wool or cotton (kits that dwarf anything that Ikea makes) still sell today like (digital) hotcakes.

Picturing housewives in this way is, of course, an overstated caricature. Yet, the fact remains that with the increased amount of leisure time, a massive industry for creative self-development emerged. It takes courage to use these same materials and techniques to make serious art. And it's guts that distinguishes Marianne Thoyermer's creations from ordinary pattern-based handicraft. She makes series and installations that resemble only in threads the ten-a-penny crafts such as artist Rob Scholte exhibited - back-to-front - in 2016. He elevated the individualisation of pattern crafts by showing us the backsides. Thoyermer regularly makes reversal and 'wild threading' the main principle.

In the pieces from the series *How to tie a knot*, the grid is used not as base but as a latch hook frame to surround a ceramic plate. In a bigger work such as *Untitled I (Spilling strings)* (2015), the yarns form a flowery cascade that flows from a frame hung perpendicularly to the wall. It's certainly nothing like the neat and tidy work of home-spun crafts, but rather work that oozes pleasure as well as yarns. Upon closer examination 'regular' latch hooking can be discerned, but the looseness dominates.

Crying Carpet (2018) has a two-fold pattern connection. It provides a physical framework for the knotted yarns and a canvas for the whites of the eyes and teardrops. Loose yarns become lashes and woolly tributaries, linked to the tears. Bored to tears one would never be, with a work such as this. Marianne Thoyermer makes feasts for the eyes, in a way that is clearly her own.

www.mariannethoyermer.com

Marianne Thoermer - Het stramien voorbij

In de videoclip bij het liedje 'I want to break free' (1984) steken de leden van Queen de draak met het beeld van de doorsnee huisvrouw en ook wel met de droomwereld van de vrouw die daaraan wil ontsnappen.

De ironie werd in Europa gewaardeerd, maar in Amerika kostte het de band aanhang. De zwartwittegenstelling van de pastelkleurige alledag versus uitleven in donkere tinten en wentelen in een schijnwereld van overvloed zonder verplichtingen is bewust zwaar aangezet. Uit de band springen, het carnavalesk omkeren van vaste stramienen is aan Marianne Thoermer (1987, Halle (Saale), Duitsland) wel besteed. In geest en uitvoering.

Loskomen

Nog even naar het stereotype van de huisvrouw van weleer - zeg, in de jaren zeventig van de vorige eeuw. Naast het hartstochtelijk huishoudelijke taken uitvoeren - Freddy Mercury met steelstofzuiger - is er ruimte voor handwerk als vrijetijdsbesteding in de vorm van borduren en haken (op nummer/kleur). De kant-en-klare pakketjes met stramien (gaasweefsel), haaknaalden en precies de juiste hoeveelheden wol of katoen (Ikea is er niks bij) gaan nog altijd als warme broodjes over de (digitale) toonbank.

Hobbyende huisvrouwen zo voorstellen, is natuurlijk sterk gechargeerd. Feit is wel dat met de toegenomen vrije tijd een grote hausse is ontstaan voor creatieve zelfontplooiing. Om voor serieuze kunst gebruik te maken van dezelfde materialen en technieken vergt lef. Lef is precies datgene dat Marianne Thoermers creaties onderscheidt van handwerk volgens een stappenplan. Ze maakt series en installaties die alleen in de verste verte lijken op de dertien-in-een-dozijn maaksels die kunstenaar Rob Scholte in 2016 verleiden ze achterstevoren te tonen. Hij musealiseert het individuele onderscheid van de achterzijde. Omkering en 'draderigheid' maakt Thoermer geregeld tot uitgangspunt.

Bij de handzame objecten als de serie *How to tie a knot* wordt het stramien in plaats van drager de gehaakte omlijsting van een keramische plaque, bij een groter werk als *Untitled I (Spilling strings)* (2015) vormen de draden een fleurige cascade vanuit een haaks op de muur geplaatst haakraam. Het is bepaald geen keurig huis-tuin-en-keukenmaaksel, maar een object waar het plezier samen met de draden vanaf spat. Met wat moeite is iets van 'regulier' haakwerk waar te nemen, maar de losheid overrompelt.

Bij *Crying Carpet* (2018) verbindt het stramien tweeledig. Het biedt fysiek houvast aan de erin gehaakte wol en beeldend speelt het een rol als oogwit en traanvocht. Losse wol wordt wimpers en woelige uitlopers van de waterlanders. Bij een werk als dit kun je niet met droge ogen beweren dat het door een ander dan Marianne Thoermer gemaakt kan zijn.

www.mariannethoermer.com